

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

10 Σεπτ. 1927 — 10 Σεπτ. 1927.

Ούγου Φωσκόλου. Ὡδὴ στὴ Δουίξικ Πηλαδιστίνι
Μαριέττας Μινώτου.

Μικέλη Ἀβλεχου. Ἀνέκδοτα Ποιήματι.
...Διονυσίου Α. Ζακυνθινοῦ.

Μικέλης Ἀβλεχος.
Παιγνίδι καὶ Σπουδὴ. (Διήγημα).
...Γιάννη Βλαχογιάννη

Εἰραρμένη. Comtesse de Noailles
...Μετάρχους Μυρσιώτισσας.

Ἡ κόλαση τοῦ Δάντη καὶ οἱ ξηλεάριδες.
Ν. Κούρτσολας. Οἱ Ζακύνθιοι Θεολόγοι.

...Διον. Μπογλίκου.
Γύρο στὸ Φώσκολο. Οἱ ὀρχιστὲς ἐπιστολὲς τοῦ.

...Σπύρου Μινώτου.
Φωσκολοικὴ κίνησις. — Βιβλίον. — Πένθη.

ΕΤΟΣ Α' — Ἀριθ. 6
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1927
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 3

ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Θά εἶναι

Τὸ πανηγυρικὸν ἀναμνηστικὸ Φωσκολιανὸ Τεῦχος

τῆς

ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

ποῦ τυπώνεται καλλιτεχνικὰ σιὴν Ἀθήναι στὰ τυπογραφεῖα Μακρῆ, σ' 100 μεγάλες σελίδες μὲ 30 ἐνδιαφέροντες εἰκόνες, μὲ θαυμάσια ἀνέκδοτα σκίτσα τῆς Ζακύνθου, μὲ ἄρθρα διαλεχτὰ μὲ συνεργασία πρωτοφανῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν μεγάλων Ἑλλήνων καὶ τῶν διασημοτέρων Ἰταλῶν Φωσκολιανῶν, μὲ fac simile ἀνέκδοτων ἐπιστολῶν, μὲ ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ ποιητῆ σταλμένα ἐπίτηδες γιὰ τὸ

Πανηγυρικὸν τεῦχος τῆς

ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ 10,000 φύλλα σ' ὅλην

τὴν Ἑλλάδα καὶ Εὐρώπην.

Καλλιτεχνικὴ συνεργασία καὶ ἐποπτεία τοῦ καλλιτέχνου μας

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ

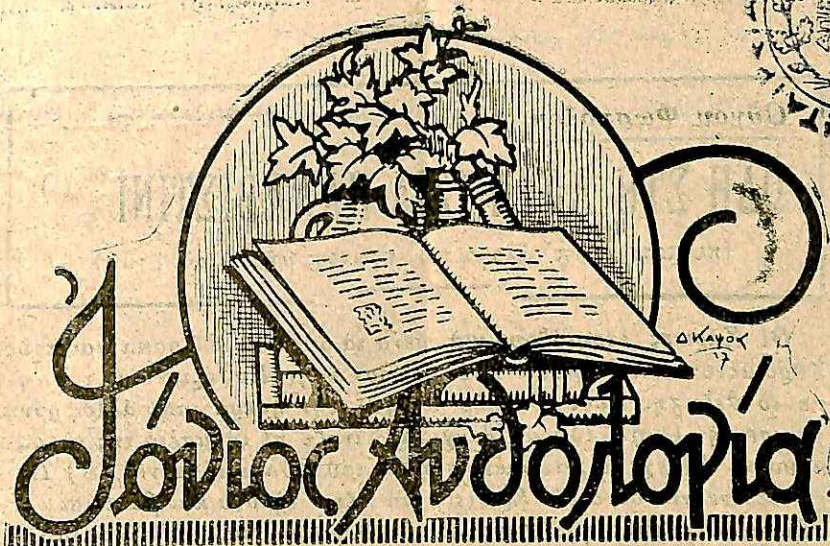
Τὸ τεῦχος δραχμὲς 12 50

ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ

Ἡ σελίδα δλόκληρη δραχμὲς 1000 τὸ ἥμισυ καὶ τὸ τέταρτο ἀναλόγως.

Ἀπευθυνθεὶτε σιὴν Ἀθήναι στὸν κ. Διον. Καψοκέφαλον Βουλῆς 6.

Σιὴ Ζάκυνθο στὰ γραφεῖα μας.

Συνδρομ. κ. : Ἐτησίᾳ Δραχ. 35 Ἐξάμηνος Δραχ. 20

13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1827 - 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927

Στὰ 1778, δώ καὶ 150 χρόνια, γεννιόταν σιὴ Ζάκυνθο ὁ Οὐγὸς Φώσκολος. Ὁρφανὸς 14 χρόνων, μὲ συντροφιά τῆ δυστυχία καὶ τῆ φτώχειας ξενητευόταν γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ νησί μας, ποῦ δὲ θὰ ξανάβλεπε πιά. Ποιὸς θάλεγε πὼς τὸ φτωχόπαιδο ἐκεῖνο θὰ γινόταν γρήγορα ἓνας μέγας ποιητὴς ποῦ θὰ τὸν θαύμαζε ὁ κόσμος ὅλος! Σιὴ πολυτάραχη ἀλλὰ καὶ δοξασμένη ζωὴ του δὲ ξέχασε ποτὲ «τὴ γλυκειὰ του καὶ ἱερή του Ζάκυνθο». Ἐμείνει πάντα τὸ νοσταλγικὸ Ζακυνθινό τουλο, γνήσιος Ἕλληνας, ποῦ δὲ ξεχνᾷ ποτὲ τὴν πατρίδα του. Δώ καὶ 150 χρόνια ἔπειτα ἀπὸ χίλιες περιπέτειες πέθανε δυστυχισμένος σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὸ Λονδίνο.

Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ἐπὶάνηρος καὶ ἡ Ζάκυνθος μὲ ἰδιαίτερη συγκίνηση, θὰ τιμῶσιν μὲ θανμασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη τὴ μνήμη του σιὴ μεγάλη ἐπέτειο. Περίσταν γιὰ τὸ φιλόδοξο παιδί της καὶ γιὰ τὴ δόξα ποῦ τῆς ἔδωκε θὰ κινήσῃ μὲ τὲς μιορτές τὸ ἐνδιαφέρου τῶ πολιτισμένου κόσμου, ὡς πατρίδα τοῦ ἀθάνατου ποιητῆ καὶ κοιτίδα τόσων μεγάλων.

Ἡ Ἰόνιος Ἀνθολογία ποῦ πρωτοστάτησε σιὴ Φωσκολιανῇ κίνησῃ, ἐκδίδει ἰδιαίτερον πανηγυρικὸν τεῦχος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ἩΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Καὶ Χατμή
ΗΜΕΡΟΜ. 20.8.85
ΑΡΙΘ. 36816

Οὔγου Φωσκόλου

ΩΔΗ ΣΤΗ ΛΟΥΪΤΖΙΑ ΠΑΛΑΒΙΣΤΙΝΙ (1)

(ποῦπσε ἀπὸ τ' ἄλογο τοῦ πρώτους μῆνης τοῦ 1800)

Οἱ Χάριτες ἐτοιμάζουν γιὰ σένα τὰ οὐράνια βάλαμα καὶ τοὺς μυρωμένους ἐπιδεσμούς, ποὺ ἔδωσαν σὲν Κυθέρειν σὰν τρυπνη-
νε τὸ θεῖο της πόδι βέβη'ο ἀγκάθι, τὴν ἡμέρα ποὺ ἀλλόφρων
γέμισε τὴν ἱερὴν Ἰδὴ μὲ βογγητά. Γίταξε μὲ τὰ μαλιά της τὰ δά-
κρυα καὶ ἔβρεχε τὸ ματωμένο στήθος τοῦ Κύπριου νεανία (2) τῶ-
ρα κλαῖνε γιὰ σένα οἱ Ἑσπεριες, γιὰ σένα τὴ θεὰ καὶ βασίλισσα ἀ-
νάμεσα σὲς θεᾶς τῆς Αἰγυπτίας! Φέρνουν γιὰ τάμμα λουλούδια
στοῦ βωμὸ δ'που ἀντηγεῖ τὸ φημισμένο τόξο τοῦ παιδιοῦ τῆς Αἰγύπτου.

Σένα καλεῖ ὁ χορὸς ἐκεῖ ποὺ ἔφεραν σπάνια εὐωδιά οἱ ζέφυ-
ροι, τὸες ποὺ τὰ μαλλιά σου ἀνυπότοχτα σὶδὸ πλέξιμο γίνηκαν
τρυφερὴ ἀπασχόληση σὶδὸ τριανταφυλλένιο μπράτσο. Ἔτσι καὶ ἡ
Παλλάδα βυθισμένη σὶδὸ λουτρό, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὕψωμα τοῦ
Ἰνάχου (3) φέροντας λουλούδια, ἔχει τὰ μαλλιά της, ἐλεύθερα ἀπὸ
τὴν περιεσφαιρία, ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, πάνου σὶδὸ χέρι της ποὺ σιά-
ζει. — Ἀρμονικοὶ ἴδιοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου καὶ σὶὰ γελα-
στά σου μάτια φαινόταν τῆς Ἀφροδίτης ἡ ὀργὴ καὶ ἡ γαλήνη, ἡ
ἐλπίδα, τὸ κλῆμα καὶ τὸ φιλή. Ἀχ! γιὰτὶ ἀποσχολεῖς τὸ λεπτό σου
σῶμα καὶ τὸ ἔξυπνο μυαλό σου σ' ἀνδρικές ἀσχολίες;

1) Ἡ Λουΐτζια Φερράρι, γυνὴ τοῦ Δομένικου Παλαβιστίνι
ἔπσε ἀπὸ τ' ἄλογο σὶδὸν ποταμὸ Σέττι. ἐνῶ πῆγινε ἱππασία μ'
ἄλλους ἀξιωματικούς καὶ εὐγενεῖς. Πληγώθηκε βρεχιά καὶ παρ' ὅλη
τὴν εὐχὴ τοῦ ποιητῆ μὰ νὰ γίνῃ ὠραιοτέρα ἀπὸ πρὶν, ἔμεινε σὴ
μαδεμένη γιὰ πάντα σ' ὁμορφίαν τῆς πρώτου. Ἡ Παλαβιστίνι ἦ-
ταν ὠραϊότητα καὶ νέαν· εἶχε πολλοὺς θαυμαστές· μέσα σ' αὐ-
τοὺς καὶ τὸν Οὔγου. Ἡ ὠδὴ αὕτη ποὺ ἔγραψε ὁ ποιητὴς σὴν πο-
λιορκούμενη Γένεζα, μὲ τὴν ἄλλη τοῦ ὠδῆ, δύο χρόνια ἀργό-
τερα σὴν Ἀντωνιέττα Ἀρέζε, ποὺ ἐπιγράφεται «Στὴ Γίατρει μ-
εὐγενή φιλίᾳ», εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα λυρικά ἔργα τοῦ, ποὺ
ἀρχίσαν νὰ στερεώνουν τὴ φήμη τοῦ.

2) Τὸν Ἀδωνι.

3) Ἰνάχος, ποταμὸς ποὺ περνᾷ σὶδὸ Ἀργος.

Γιὰτὶ δὲν ἀκολοιθεῖς, ἀπερίσκεπτη, τὴν τέχνη τῶν Ἀκνί-
δων, μὰ προτίμησες τὶς δύσκολες ἀσκήσεις τοῦ Ἄρη;

Μάταια οἱ ἄνθρωποι προβλεπτικὰ παγώνουν τὸ σκοτισμένο στήθος
καὶ τ' ἀνίσχυα πλευρὰ τοῦ ἀγριεμένου φτερόποδου ποὺ τὸ ἐρεθί-
ζει ὁ χαλινὸς καὶ τοῦ οὐδαῖι δοιγὴ γάιτη τὴν ὁρμή. Ἀτάβουν οἱ
ματιές του, καπνίζει τὸ στόμα του, κινεῖ τὸ περήφανο κεφάλι του,
πειτᾷ ἑφρούς καὶ λερώνει τὰ διερζόμενα φουσιάνια, τὸ ἄστατο
χαλινάρι καὶ τὸ πάλευκο στήθος. Τρέχει ὁ ἰδρώτας, καὶ τὰ μαλλιά
ἀτασθαλιωμένα ἀνέμιζον σὶδὸ λαιμό. Ἀντηχοῦν οἱ θαλασσιᾶς σπη-
λιές ἀπὸ τὸ γρήγορο περπάτημα τοῦ ποδιοῦ, πύθοκορπᾷ διαβαίνον-
τας σκόνη καὶ πέιρες. Ὀρμᾷ ἀπὸ τὴν ὀχίῃ, δοιγκίτη ἀπὸ τὶς
φωῖες καὶ τὰ βογγητά. Κολυμπᾷ βενιυγμένο ὦι τὴν κοιλιά. . . .

Ἀχόρταγα φουσκώνουν τὰ ἱερὰ λησμοιῶντας πῶς ἀπ' αὐτὰ γεν-
νήθηκε μιὰ θεά. (4) Μὰ ὁ βασιλεὺς τῶν κυμάτων, λυπημένος
ἀκόμη γιὰ τὸν Ἰππόλιτο, (5) βγήκε δὲν τὴν βεθυτοὺς δρόμους
τοῦ τερηνικοῦ θαλάμου καὶ ἔδωξε τὸ ματωμένο μὲ τὸ παντοδύ-
ταμο νεῦμα τοῦ. Κι' ἐντὶς τρεβίχτηκε δὲν τὸ κῆμο λοκίζοντας, καὶ
σηκώθηκε φοβερὸ σὶὰ πσιὰ τοῦ πόδια.

Πειτᾷ τὴ σέλλα, σέροντας σεία δύστυχη σὴν πειρώδικη ἀχίῃ,
μισοπεθαμένη. Νὰ χαθῇ ὁ κελὸς ποὺ τόλμησε πρώτος νὰ βάλῃ
βάρβαρο τὸ λιγερὸ γ' ταικεῖο χορμὶ πάνου σ' ἄπιστο ἄλογο καὶ με κα-
κὲς σ' μβουλὲς ἀνοίξε τὸ κινδ' το σὴν ὁμορφιά! Γιὰτὶ δὲν θάβλεπα
τώρα τὰ τριαντάφυλλα τοῦ προσώπου σου εἶσι μαρμαίνα, εἶσι τ'
ἀγαπημένα μάτια σου νὰ ζητοῦν νὰ ἰδοῦν σὶὰ βλέμματα τῶν γι-
ατρῶν, ἀπαιτητὴ ἐλπίδα γιὰ τὴν πρωτιή κολλοιή. Μιὰ μέρα ἔσε-
ραν τὸ χρ' σωμένο ἄμα τῆς Κυθρίας τὰ ἐλάφια, μὰ σὶς ἀγριες
φωῖες τρελλάθηκαν ἀπὸ φόβο καὶ γκρέμισαν τὴν θεὰ ἀπὸ τὴν Αἴ-
τνα. Χάρηκαν τὸ γέλιο τῆς ζήλειας οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐν
τὸ θεῖο πρόσωπο φάνηκε σὶοὺς οὐράνιους συνδαιτημόνες σιωπηλὸ
καὶ ὠχρό, σκεπασμένο μ' ἓνα πέπλο. Μὰ ἔκλαψαν πολλὴ τὴν ἡμέ-
ρα ποὺ γυρίζοντας χαρούμενη ἀπὸ τοὺς ἐφεσίους χοροὺς, ἀνέβη
σὶς ἀφοσιωμένες τῆς παρθένες, (6) ἀνέβηκε σὶδὸν Οὐρανὸ ποιο
ὠραία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φοῖβου.

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ)

Μαριέττα Μινώτου

4) Ἡ Ἀφροδίτη.

5) Ὁ Ἰππόλιτος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰτὶ ἡ μητέρα του
τὸν κατὰγγαίλε σὶδὸν πατέρα τοῦ ποὺ τὴν ἀγαπᾷ. Ὁ Ποσειδὼν
τότε, ἔστειλε σὶδὸν δρόμο τοῦ τριμαχτικὰ τέρατα ποὺ ἀναποδογύριζαν
τὸ ἔρμα καὶ ὁ Ἰππόλιτος πνίγηκε.

6) Στὶς Μοῦσες.

ΜΙΚΕΛΗΣ ΑΒΛΙΧΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Κατ' ἀνακρίνωσιν Διον. Α. Ζακυνθινοῦ)

ΙΤΙᾺ

Εἰς τᾶλλα δ' ἔντρο γύρω σου, Ἰτιά μου
δὲ μοιάζεις σιτῇ θωριά. Ἐσὺ γεομένη
πῶς ἔχεις τὰ κλαδιά σου μαραμένα;
Μαύρη ὄρφανή μου φαίνεσαι μπροστά μου
Ποὺ ξέπλεγα ἔχει τὰ μαλιά ῥιγμένα.
Καὶ βλέπω σὲ καθρέφτη τὴν καρδιά μου!

Ἐμένα μοιάζεις, ἄχαρο δέντροί μου.
Σὲ γέννησεν ἡ φύσις μαραμένο.
Προγόνι τῆς καὶ γὼ παρατημένο,
σὲ μνημάτα περνώντας τὴ ζωὴ μου.
Καὶ μόνο ἡ συντροφιά σου περιμένω
Νὰ φέρῃ τὴ γαλήνη σιτὴν ψυχὴ μου

Si ride qua si muore.

Ἐδίψα ἡ γῆ κ' ἡ φύσις γιὰ νερὸ
κ' ἦτο ἡ ζωὴ σιτῇ πάλι νικημένη.
Ἦλθ' ἡ βροχὴ καὶ δέντρο καὶ φυτὸ
σι' ἀγκάλιασμά τῆς ἀναζῆ, ἀνασαίνει
Κι' ὅμως ἐγὼ σιτῇ φλόγα πῶχω ἐδῶ,
σὲ τοῦτη τὴν καρδιά τὴ μαραμένη,
μήτε σιτῇ γῆ, μηδὲ σιτὸν οὐρανὸ
βρίσκω δοσιὰ τὸν πόνο γ' ἀλαφραίνῃ
Κι' ἂν ἀναπνέω καὶ ἐγὼ ζωῆς ἀέρα,
μοιρολογῶ τὴν τύχη μου μονάχος
καὶ βαριαναστεράζω ἀπελπισμένος,
καθὼς βαριά βογγάει κούφιος βράχος
ἀπ' ἀγριωμένα κύματα θαυμένος
ἐνῶ σιτὸ πλάϊ ἔχει γλυκεῖα φλογέρα!...

ΜΙΚΕΛΗΣ ΑΒΛΙΧΟΣ

Ὁ ποιητὴς Μικέλῃς Ἀβλιχὸς γεννήθηκε στὸ Ληξούρι τῆς Κεφ-
λονιάς στὰ 1814, ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια εὐπορῆ. Τὰ πρῶτα μαθήματα τὸ
πῆρε στὸ Πετρίτσιο Λύκειο κ' ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὴ Βέρονη, τῆς Ἑλβε-
τίας, ὅπου σπούδασε φιλολογία. Ταξίδεψε σὲ πολλὰ μέρη, στὴ Νάπο-
λι, στὴ Ρώμη, στὸ Παρίσι, στὴ Ζυρίχη κ. λ. Ὑστερα ἦρθε κ' ἐγκατα-
στάθηκε στὸ φτωχὸ τοῦ Ληξούρι ποῦ πέρανε τὶς 29 Νοεμβρίου 1917.

Τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ εἶναι σατυρικὸ καὶ λυρικό. Ἡ σάτυρα τοῦ εἶ-
ναι λεπτὴ καὶ τσοιχιερῇ. Ὁ Δασκάρτος ἔλεε τὴν ἀλήθεια γελώντας,,
ὁ Ἀβλιχὸς ὅμως ἔτα γράφει μὲ θειάφι καὶ πίσσα., Τὸ μεγαλῆτερο ἀ-
πὸ τὰ σατυρικά ἔργα τοῦ εἶναι «**Ἡ Πινακοθήκη τῆς Κολάσεως**» ἀπὸ
τὴν ὁποία δυστυχῶς μόνο ἀποσπάσματα σώθηκαν. Καλὰ ἐπίσης εἶναι
καὶ τὰ δυὸ συνέττα στὰ «Χριστούγεννα», «Ὁ Μοχθηρὸς ψευδοφιλόπα-
τρης», «ἡ Ἀνόρθωση» κ.λ. Σὰ λυρικά ποιητὴς ὁ Ἀβλιχὸς παρουσιάζει
μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ. Ὡς μοτίβα τῆς ποιήσεώς του χρησιμεύει περιστά-
τικα καὶ θύμησες ἀπὸ τὴ ζωὴ του. «Στὴ βασίλισσά μου», τὸ «Κυπαρισ-
σάκι», «Ἡ ἀπάντησι στὸν Παλαμῶ» τὸ «*qua si ride qua si muore*»
εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερά του ποιήματα. Τὰ διακρίνει μιὰ θαυμάσια συγκλίνησις
ὁ ζωηρὸς καὶ λεπτὸς χρωματισμὸς τῶν εἰκόνων, μὰ πρὸ παντὸς τὸ δούλεμα
τῆς μορφῆς, ἡ ἀρτια ἐμφάνισις τοῦ στίχου. Ὁ λυρικός Ἀβλιχὸς μπορεῖ
νὰ σταθῇ πλάι στυῖς καλλιτέροις ἀντιπροσώποις τῆς Ἑπτανησιακῆς
Σχολῆς.

ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΗ

Τὸ παιδί μας παίζει καὶ σπονδάζει. Τὸ νοῦ του στὸ παιγ-
νίδι καὶ στὸ σχολεῖο μοιράζει.

Ἀφοῦ τὸν καταφέραμε νὰ πάη σχολεῖο, μὲ πόλεμο καὶ κλά-
ματα, γιὰ τὴ φοβότιαν τὸν κύρ δάσκαλο—τοῦ τονὲ δείχναν ἀπὸ
τὸ παράθυρο καθὼς περνοῦσε, καὶ τονὲ νόμιζε θεριό, ἔτσι ἄ-
γριος καθὼς φάνταζε—τὸ παιδί μας μιὰ συμφωνία πρόβαλε
ἀναντίλογη:

— Ὅμως θὰ παίζω κιόλας!

Τοῦγενε καὶ τοῦτη ἡ χάρις, ὅ,τι δηλαδὴ ἀπὸ πρὶν, καὶ μὲ
τὸ δίκιο του, κανεῖς δὲν τοῦ τ' ἀγνήθηκε.

Δὲ λέω τὰ καρδιοχτύπια γιὰ τοῦ παιδιοῦ μας τὸ ξεκίνημα.

τὴν ἀνησυχία μας, σκεπασμένη μὲ χαμόγελα, τὰ χάρδια μας, βαρετὰ λίγο γιὰ τὸ παιδί, καὶ τῆς φροντίδες γιὰ τὴ σχολικὴν ἀρματωσιά του, τὸ ντύσιμο, τὸ χτένισμα, τὴ σάκκα μὲ τὰ τόσα της λιλιὰ, καὶ τῆς εὐχὲς καὶ τὰ φιλιὰ, καὶ τὰ δακρύσματα τῆς μάννας. Μὰ τὰ πιστόφια του ἀπὸ τὸ σκολειό, τὴν πρώτη μέρα ἐκεῖνη, μὲ τὸν πατέρα στὸ πλευρό, καὶ τ' ἄλλα μαθητοῦδια γύρω του, ἦτανε γιὰ τὸ σπῖτι καὶ τὴ μάννα ξεφαντώματα γιορτινά, κ' ἦτανε καλοδεξίματα πανηγυρῖσια γιὰ τὸ γυιό της.

Ἀποῦ μέινανε μονάχοι, ἔπνιξε τὴ μητέρα τὸ παιδί μὲ τὸ τι εἶδε καὶ τι ἄκουσε στὸ σκολειό. Ὅλο ἓνα θάμπωμα κοί γιὰ τὰ παραμυθία. Κι' ἀπὸ τὸν κὺρ δάσκαλο μαθαίνει ἡ μάννα, πῶς ὅλα τ' ἀκούει ὁ γυιούλης της καὶ ὅλα τριγύρω τὰ κυτάζει, μὰ καθόλου δὲ μιλεῖ. Καὶ σὲ σπῖτι ὕστερα τὴ γλῶσσα του ἀπολάει, καὶ λέει τὸ τι εἶπε ὁ κὺρ δάσκαλος, καὶ τὸ τι εἶπαν τὰ παιδιὰ, καὶ τὸνα τ' ἄλλο.

— Τὸ παιδί ἀργεῖ σι' ἡλφαβητάρι! λέει ὁ κὺρ δάσκαλος. (Ἦρθε σπῖτι νὰ πάρῃ ἓνα γλυκὸ καὶ νὰ βουτήξῃ κ' ἓνα παξιμάδι).

Ἰσως φταίει καὶ τὸ παιδί, ποῦ θαρρεῖ πῶς πρέπει ὅλα ἀντάμα νὰ τὰ μάθῃ, μπορεῖ ὅμως κι' ὁ κὺρ δάσκαλος νὰ φταίῃ, ποῦ δὲν ἔχει τρόπο τὴ σοφία του νὰ μοιράζῃ μὲ τὸ δρόμι κι' ὄχι μὲ τὸ σακκί.

Στενοχωρεμένο πολὺ εἶναι τὸ παιδί καὶ στὸ γράμμα, τὸ βλέπει ἡ μάννα. Ὅσο κι' ἀντὶ τοῦ χέρι της τὸ χέρι του ὀδηγεῖ, τὴ γράμματα βουβὰ σημάδια στέκονται μπροστά του. Τίποτε δὲ λένε στὸ παιδί. Τὶ θὰ κάμῃ τῆς μάννας ἡ φροντίδα τότε;

— Γυιούλη μου ἔχεις ἓνα γράμμα! λέει ἡ μάννα. Εἶναι ἀπὸ τὸ ξαδερφάκι του τὸν Τιμολέο, ποῦ βρίσκεται στήν Ἀθήνα. Ἔρεῖς νὰ τὸ διαβάσῃς;

Γράμμα καὶ παιδί μένουνε ξένα, τὸ ἓνα σι' ἄλλο ἀντίκρου.

— Φέρε νὰ σοῦ τὸ διαβάσω γώ! λέει ἡ μάννα.

Τὸ γράμμα εἶν' ἓνα σακκὶ παραγγελίες, γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς φιλιὰ, χτυπητὲς περιγραφὲς καὶ θυμῆματα γιὰ περασμένα, καὶ παρὰπονα, καὶ τόσα ποῦ μένει τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ μας σαστισμένο. Καὶ τὸ γράμμα εἶναι σφραγισμένο μ' ἓνα μυστικὸ γιὰ κάποια μικρούλα φιλενάδα καὶ τῶν δυνονῶνε τους. «Ταῦτα, καὶ μένω, καὶ σὲ γλυκοφιλῶ, ὁ ξάδερφός σου Τιμολέος».

Ἔρεῖ ἡ μάννα τέτοια γράμματα νὰ κἀνῃ. ... Τὸ παιδί μέ-

νει συλλογιζόμενο, κι' αὐτὴ περιμένει γάτι νὰ τῆς πῇ.

Μὲ τὸ νοῦ βλέπει ὁλοζώντανα τὸ ξαδερφάκι ἔμπροσς του.

— Μάννα, μιλάνε τὰ γράμματα; — λέει τέλος τὸ παιδί.

— Ἔτσι θὰ μιλήσουν καὶ σ' ἐσένα, ἅμα θὰ μάθῃς! λέει σοβαρὰ ἡ μάννα.

Τὸ παιδί ὅμως, ἐνῶ δὲν ἔρεῖ νὰ διαβάσῃ, ἔρεῖ τόσα ἄλλα πράματα, ποῦ κ' ἡ μάννα του ἀπορεῖ ποῦ τὰ μαθαίνει. Βέβαια δὲν τὰ μαθαίνει στὸ σκολειό. Γι' αὐτὸν ὁ κόσμος εἶν' ἓνα βιβλίο εὐκολοδιάβαστο. Τὰ γνώριμα τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε τῆς τῆς φύσης τὰ κρυφά, ποῦ εἶναι μονάχα στὸ σοφὸ θησαυρὸς μισανοιγμένος, χαρίζουνε καὶ στὰ παιδιὰ κάποιες νῆκες ἡμέρες, σιγαλινές, ἴσως κι' ἄγνωστες στὸ Γαλιλαῖο, ἀνοιχτὲς ὅμως στὰ παιδιὰ, γνῶσες ποῦ μόλις βγαίνουνε στὸ φῶς πεθαίνουν κιόλα, γιὰ νὰ ξαναζήσουν πάλιν σ' ἄλλα κεφαλάρια παιδικὰ καὶ νὰ ξαναπεθάνουν.

Κάθε τῆς φύσης ἀφταρτη ζωγραφιά μοιάζει γιὰ τὸ παιδί σὰ νὰ πρωτογεννηθῇ τὴν ὥρα ἐκεῖνη. Κάθε ἀχάλαστη γραμμὴ τῆς πλάσης μοιάζει σὰν νὰ τὴν ἔγραψε τοτεδανὰ ἡ ματιὰ του. Κι' ὁ οὐρανὸς ὁ γέρος εἶναι καινούριος οὐρανὸς γιὰ τὸ παιδί.

Ἄλλος παρθένος κόσμος εἶναι τὰ παιγνίδια τοῦ μικροῦ. Τὰ μελετᾷ ἐκεῖ ποῦ τ' ἀναδεύει. Κ' ἐνῶ τ' ἄλλα παιδιὰ γυρεύουνε μέσ' τὰ παιγνίδια τὸ μεθῶσι τῆς χαρᾶς μὰ καὶ τὴν κούρασι, ποῦ θεραπεύει κάθε ἀνησυχία τοῦ νοῦ καὶ τοῦ κορμοῦ τους, ἀπ' τὸ παιγνίδι τὸ παιδί μας πειὸ συλλογιζόμενο βγαίνει, κι' ἀπ' τὸν κόσμο τὸν ἀληθινὸ σ' ἄλλον κόσμο μπαίνει φαντασμένο. Κι' ἀπολησμονιέται ἐκεῖ καὶ μένει σὰν ὄνειριασμένο.

Συχνὰ βαριέται τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ.

— Θέλω νὰ παίξω μοναχὸς μου! λέει.

Πότε, γιὰ μέρες, τὸν βρῖσκουμε νὰ σκαλίξῃ, ν' ἀρματωῇ, νὰ χαλάῃ καὶ νὰ φκειάνῃ ἓνα καράβι, «ἀληθινὸ» καράβι ὅπως τὸ λέει, ὅλο φαντασιὰ δική του, καὶ χωρὶς νὰ μοιάξῃ διόλου μὲ καράβι ἀληθινό.

Ὅμως νὰ βάλῃ ἀπάνου στὸ χαρτί μὲ τ' ἄμαθό του χέρι τὰ σκῆματα τὰ πειὸ ἀπλὰ ποτὲ του ἀκόμα δὲν κατάφερε. Βρῖσκεται σ' ἐκεῖνη τῆς δίψας τῆ στιγμῇ, ποῦ ὁ νοῦς του θησανοῖζει καὶ γ' ἀποδόση δὲ μπορεῖ. Τοῦ χειριοῦ του τὰ χαράγματα εἶναι ὅλα

σύννεφα τοῦ νοῦ, χωρὶς ξάστερη σκέψη. Τίποτε δὲν ἔχουν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Συχνὰ χύνει μελάνη ἀπάνου σιὸ χαρτί καὶ τὸ διπλοτριπλώνει, καὶ τ' ἀνοίγει γιὰ νὰ δῇ τὰ τέρατα, ποῦ τοῦ θυμίζουνε φανταχτερὰ πουλιά, πλάσματα τῆς τύχης φοβερὰ σιτὴν ὄψη. Μένει ὕστερα νὰ κυτᾷ ὅσα ἡ μελάνη ἔγραψε μονάχη ἀπάνω σιὸ χαρτί καὶ νὰ θαμάζῃ. Καὶ θ' ἀοργήσῃ νὰ τὸ μάθῃ, πῶς ἡ Τύχη, ξέχωρα ἀπ' τὸ νοῦ ποῦ πλάθει, εἶναι κι' αὐτὴ τυφλὴ γεννήτρα κόσμου, μὰ συχνότερα εἶναι κοσμοκαταλύτρα.

Στέκει πάλι κι' ἀπορεῖ μὲ τοὺς ἤχους ποῦ ξαφνικὰ γεννῶνται γύρω του, μὲ τῆς προῆς τῆς φύσης τῆς μυριόπονης. Βρίσκει στοὺς ἤχους τοὺς ἀπλοὺς ἄλλους κρυμμένους μέσα. Καὶ τ' ἀφτιά του εἶναι γιομάτα ἀπὸ ἀσυναισθηστές λαλιές, ποῦ φτάνουν καὶ ποῦ σπᾶνε σάν τὰ νεῖα μὰ αἰώνια κύματα σιὰ κουφοσπήλια τῶν τραχιῶν ἀκρογιαλιῶν ποῦ τὰ ρουφᾶνε.

Τοῦ πελάου τὰ βογγητὰ καὶ τῶν ἀνέμων τὰ βουητὰ, καὶ τῆς βροντῆς τὰ καταχιόνιατὰ γουεργουρητὰ ξυπνοῦν ἄλλους ἀντίλαλους κι' ἄλλους μακρόσυρτους ἄχους κι' ἀλαλητὰ τρελὰ μέσ' τὴν ψυχὴ του. Κι' ὅτι ἀπὸ μέταλλο ἠχερό, ποῦ πέση σιὰ μικρὰ του χέρια, κ' ἔνα ἀκόμα σκουριασμένο φρόκαλο, θὰ τὸ σηκώσῃ ὀρθό, σι' ἀπὸ τὸν θὰ τὸ στείλῃ, κι' ὅσα ἔχει αὐτὸ ἄγνωστα λόγια θὰ τὸ κάμῃ νὰ τοῦ μωλογήσῃ.

Τὸ πιάνουμε συχνὰ λητμονημένο νὰ βλέπῃ σ' ἕνα σπασμ' νοπολύχρωμο γιὰλιν. Ἄλλῃ φορὰ βλέπει κατὰματα τῆς φλόγας τὸ γλωσσίδι, ποῦ παίζει καὶ ποῦ σβεῖ σάν πεταλοῦδα βιατικὴ ποῦ χάθηκε. Καὶ συλλογιέται, ἴσως, ποῦ πηγαίνει ἡ φλόγα τάχα καὶ τί γίνεται ἅμα φεύγει ἔτσι ξαφνικά. Μὰ δὲν τολμάει σ' αὐτὰ ὅλα ἀπάνου νὰ ρωτήσῃ. Ἀκόμη καὶ τὴν ἴσχιό του στέκει καὶ τονὲ θωρεῖ κι' ἀπορεῖ ποῦ πάει αὐτὸ τοῦ ἡλίου τὸ μαυριδερὸ παιδί, ποῦ ἀκολουθεῖ τὸ φῶς τὸν ἀδερφό του, καὶ ποῦ ἀκολουθεῖ σὰ σκύλος ἄφωνος μὰ καὶ τυφλός, καὶ τὸ παιδί μας σὸν περίπατό του.

Σὲ κάποιαν ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ μένει, γιὰ ὄρες, σὲ παράξενα παιγνίδια βυθισμένο. Σκυφτό, καὶ κάτω πολεμάει ἐκεῖ. Καὶ πότε βασανίζει τὸ γιατί, πότε τὸ σκύλο, πότε καὶ τὸ ἴδιο βασανίζεται σὲ κάτω χωρὶς νόημα ποῦ φτειάνει, ἢ ποῦ χαλάει. Πότε τὸ χάνουμε, κι' ἡ μάννα δὲν ἀφίνει κανεὶς νὰ τὸ ζητήσῃ.

Ἄν τύχῃ πάλι νὰ γυρίσῃ σόβαρὸ σιὸ σπῖτι, ἀμίλητο καὶ φρονητισμένο, ξέρει ἡ μάννα πῶς τὸ νοῦ του κάτω «μεγάλος»

τὸν κρατεῖ.

— Ὅχι δὰ καὶ τόσο! λέει ὁ πατέρας μὲ χαμόγελο συλλογισμένο.

— Ἄν θελήσῃ κανεὶς νὰ τὸ ρωτήσῃ τὸ παιδί, τότε ἀπολογιέται ἡ μάννα μὲ τὸ δάκτυλο σιὰ χεῖλη:

— Κάτι γυρεύει! λέει ἡ μάννα. Ἀφήστε το ὡς ποῦ νὰ τὸ βοῇ...

Γιάννης Βλαχογιάννης

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ μου πεζογραφήματων ἐμπνευσμένην ἀπὸ παιδιὰ.)

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Μέσα μας κάωιο αἶσθημα γεννιέται ἢ καὶ ωεδαίνει,

Δίχως νὰ ζαίρουμε γιατί, δίχως σκοῶδ κι' αἰτία,

Μοιραῖο κι' ἀδιάφορο καθὼς οἱ ἑωχέες,

Πότε μᾶς φέρνει σφοδρά, καὶ ὥστε εὐδαιμονία.

Ἡ μοῖρα, σκοτεινὸς ἀπτός, ψαχοῦλεψε τὸ σωίτι...

— Ποῦδε μᾶς ἔρχεται ἡ χαρά; ποῦδε μᾶς φτάνει ἡ λύπη;

Comtesse de Noailles (Ἀπὸ τῆς Αἰώνιας δυνάμεις)

Μετάφρ. Μυρτιώτισσας

Η ΚΟΛΑΣΗ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΖΟΛΙΑΡΙΔΕΣ

Ὁ Δάντης σιὸ τέλος τοῦ 7ου αἰματος τῆς κολάσεως, κατεβαίνει σιὸ πέμπτο κύκλο, ὅπου βρίσκει τοὺς ζηλιάριδες σὲ κατάστασι ἀποτρόπαιη, ποῦ τοὺς περιγράφει ἐκφραστικώτατα ὡς ἐξῆς. «Κι' ἐγὼ ποῦ κοίταζα προσεχτικὸς εἶδα ἀνθρώπους γυμνοὺς μ' ἅσα σὲ κεῖνο τὸ ἔλος καταλασπώμενους καὶ μὲ πρόσωπο ἀγαναχτισμένο. Ἀλληλοχτυπιούνταν ὅχι μόνον μὲ τὰ χέρια, μὰ καὶ μὲ τὸ κεφάλι, τὸ σιτῆθος καὶ τὰ πόδια. Μὲ τὰ δόντια κοροῦλιαζαν τῆς σάρκες τοὺς κομματάκια κομματάκια...», Τέλος ἀπὸ τὸ πολὺ φάγωμα γίνονται πτώματα πιδ, λυώνουν κι' ἀνακατεύονται μὲ τὴν λάσπη, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν καλά τεύονται μὲ τὴν λάσπη, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν καλά. Προγιάτι μπαίνει σιὸ λαιμὸ τους καὶ τοὺς πέρνει τὴν ἀναπνοή. Προγιάτι μάλιστα — ἐνῶ ἡ φωνὴ τους μοιάζει μὲ ἀγκομαχητὸ θαλάτου, — μετανοιωμένοι γιὰ ὅτι ἔκαμαν σιτὴ γῆ, νὰ ποῦν τὰ τελευταῖα λόγια:

«Σιὸ γλυκὸν αἶρα ποῦ ὁ ἥλιος λαμπρύνει εἴμαστε ὅλο κακία... Καὶ τώρα βασανίζομαστε σιὸ μαῦρο αὐτὸ βαῦρκο.» — Ἄν προφθάσαν πάρα πόνον νὰ μιλήσουν...»

Ζακύνδιοι Θεολόγοι.—Ν. ΚΟΥΡΤΣΟΛΑΣ

Ὁ Νικολ. Κούρτσολας εὐθύς ὡς ἐγένετο ἱερεὺς ἕνεκα τῆς σπανίας αὐτοῦ Θεολογικῆς μορφώσεως ἐξευμήθη, ὡς ἔδει, ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπισκόπου τῶν τριῶν νήσων Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, καὶ Ἰθάκης, διορισθεὶς παρ' αὐτοῦ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Ζακύνθῳ. Ἀξίον σημειώσω; τυγχάνει εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος τῶν νήσων συνειδὼς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, πραξικοπήσας, διώρισεν αὐτὸν μὲ ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα, παρὰ τὰ κρατοῦντα τότε θέσμια τῶν πρωτοπαπάδων, οἵτινες ἐξελέγοντο ἀνὰ πενταετίαν ὑπὸ τῆς κοινότητος, πρὸς ἡθικὴν καὶ ὀλικὴν ζημίαν τοῦ τότε πρωτοπαπᾶ τῆς νήσου. Ἀλλ' ὁ Κούρτσολας μὴ ἐπιθυμῶν ὡς ἀληθῆς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, γὰρ ἔλθῃ εἰς προστριβὰς μετὰ τοῦ συναδέλφου του, καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἐπιθυμῶν γὰρ σφετερισθῇ ξένα δικαιώματα, κατέθεσεν εὐσεβᾶτως τὴν ἐντολὴν καὶ ἀπεδήμησεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἔνθα «λίαν ὠφέλησε τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ παροικοῦντας ὁρθοδόξους Ἕλληνας διδάσκων αὐτοὺς τὴν οἰκείαν ἀμώμητον πίστιν καὶ τὸν Ἕλληνα λόγον ἐρμηνεύων ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῶν» κατὰ τὸν ἱστορικὸν Κομνηνὸν Παπαδόπουλον,

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὅπερ καθίσταται ἀναίτητος ἀλήθεια διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἱστορικοῦ Παπαδοπούλου ἄρχεται ἡ σοβαρὰ δράσις τοῦ Ν. Κούρτσολα ὡς μεγάλου ἐθνικοῦ καὶ ὁρησκευτικοῦ παράγοντος. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν χώραν τοῦ Νείλου ἔνθα ὁ Αἰγυπτιακὸς Ἑλληνισμὸς ἐπλήρσεται καιρίως ὑπὸ παντοειδῶν ἐχθρῶν, οἵτινες ἐποφθαλμιῶντες τὴν ἐμπορικὴν δύναμιν του τὴν ἐξικνουμένην μέχρι τῶν Πυραμίδων καὶ μέχρι τῆς Τριπολιτιδος, ἐβυσσοδόμουν κατ' αὐτοῦ ἀναριθμήτους μηχανορραφίας ἵνα ὑπόλως ἐξοντώσωσιν αὐτὸν μετερχόμενοι θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα καὶ ἐκμεταλλεζόμενοι παρὰ τοῖς ἀπλουστέροις καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὁρησκευτικὰ δόγματα. καὶ καθ' ἃς ἀκριβῶς σιγμὰς ὁ Αἰγυπτιακὸς Ἑλληνισμὸς, ἀποτεταρρημένος πλέον διεσταύρου τὸ ξίφος του πρὸς τὸν αὐτόχθονα Ἰσλαμισμόν, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ὁρθοδοξία ἐπάλεεν ἀπεγνωσμένως πρὸς τὸν προτεσταντισμόν, ἡ φωνὴ τοῦ Κούρτσολα, ἀκουσθεῖσα ὡς φωνὴ ἀγαθοῦ τινος ἀγγέλου ἐνεθουσίασε τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς καὶ ἐδραίωσε τὰς ὁρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, (Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές) Διογύσιος Μπονίκος

Σπύρου Μιρώτου

ΓΥΡΟ ΣΤΟ ΦΩΣΚΟΛΟ
ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ

Ἕνας αἰῶνας πέρασε ἀπ' οὗτου πέθα εἰς ὁ μὲγας Ζακύνθινος ποιητής. Ἕνα αἰῶνα σπουδάζεται καὶ σχολιάζεται ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἶναι πάντα ἀνεξάντλητος! Γιατὶ ἦταν μὲγας, ἀληθινὰ μὲγας. Οἱ ἐπιστολές του, ὁ καθρέφτης αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς του, εἶναι γὰρ τὸ μελετητὴ τοῦ πολύτιμο ὀλικοῦ. Ἀπ' αὐτὲς ξεπροβάλλει φωτεινὴ ἡ μὲγας μορφή του, γὰρ γὰρ στέκεται αἰῶνια ψηλὰ στὸ Πάνθεο τῶν Μεγάλων. Ἀπ' αὐτὲς φαίνεται ἡ μυθώδης ἀγάπη στὴ μάνα του, ἡ οἰκογενειακὴ στοργή, ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του, οἱ ἀγάπες του—ἀγάπες ποιητῆ—ἡ νοσταλγία του γὰρ τὴ γλυκεῖα του Ζακύνθου, ὁ πατριωτισμὸς του, τὰ ὑψηλὰ καὶ περήφανα αἰσθήματά του. Αὐτὲς μᾶς δείχνουν τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ κόσμου, ποὺ δημιούργησε τ' ἀθάνατα ἀριστουργήματά του καὶ τὸν ἔκαμε φωτεινὸ καὶ μοναδικό, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ συγκλονιστικὰς περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπ' αὐτὲς φανερώνεται ὁ ποιητὴς ὅπως πραγματικὰ ἦταν Ἕνας δυστυχισμένος.

Ἡ ψυχὴ του ἦταν πλασμένη γὰρ γὰρ εἶναι αἰῶνια τέτοιος. Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του—τὸ μοναδικὸ αὐτὸ χάρισμα ἀλλὰ καὶ τυραννία—τὰ γενναῖα του αἰσθήματα, οἱ συγκινήσεις του, ἡ ἀγανάκτησίς του γὰρ τὸ ἀδικο, ἡ συμπονία του, ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεροχῆς του, οἱ ἀρχές του, οἱ ἐλπίδες του καὶ οἱ βλέψεις, τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦ ἐνστικτοῦ, ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης, ἡ ἀποστροφή του σὲ κἀκεῖ τὸ χαμηλό, ἡ φλόγα τῆς δόξας—τὸ μυστήριον αὐτὸ ποὺ δημιουργεῖ τοὺς μεγάλους, οἱ τύψεις του γὰρ τὶς παρεκτροπές του, ἡ ταραχώδης ποιητικὴ καὶ ὁμορφὴ ψυχὴ του, ἦταν αἰτία ἀκατάπαυστης ἀγωνίας. Τῇ ζωῇ του πέρασε σ' ἕνα ἀτέλειωτο πόλεμον, στὸν ἑαυτὸ του πρῶτα, στὸν κακοφυσισμένο κόσμον ἔπειτα, στὰ στοιχεῖα τῆς φύσης, στὰ δυνατώτερα ἀνθρώπινα πάθη, καὶ πέθανε νικημένος ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν μὲγας, περήφανη καὶ νικητρία. Ὑπόφερε πάντα καὶ στίς μεγαλύτερας εὐτυχίες του, γιὰτ' εἶχε τὴν ψυχὴν πλασμένην γὰρ τὴν δυστυχίαν. Σὲ κανένα του γράμμα—κι' εἴναι ὁλόκληροι τόμοι ἀπ' αὐτὰ—δὲ βλέπουμε τὸ παραμικρὸ χαμηλὸ αἰσθημα κακηντρέχειας, μίσους, φθόνου, συμφέροντος, ἀσυνειδήσιας, σκληρότητος, ἐχθρας.

Ἀπὸ τέτοια ψυχὴ ἔπρεπε βέβαια γὰρ βγῇ Ἕνας ποιητής, Ἕνας

μεγάλος. "Ενιωθε μέσα του τη μυστηριώδη φλόγα και δύναμη που τον ώθουσε στο άγνωστο, σε κείνο που δε βλέπει ούτε νοιώθει ο καθένας. Γιατί ο ποιητής πρέπει να χη πρό παντός ψυχή δμορφη, ικανή να σταθί πιδ ψηλά από τους άλλους, ικανή να νοιώση το ώρατο, "κει που "μεί, δε το βλέπουμε. "Ο ποιητής δέν ζεί στον κόσμο που ζούμε, αλλά στον δικό του, ανάλογο με τη ψυχούνησέ του και τη δύναμή του. Με μάτι καλλιτέχνη φάχνει και βρίσκει το ώρατο απ' εκεί που δέν φαίνεται σε μās τους πολλούς. "Εμβιβύει στη ψυχή μας, στα συναισθήματά μας, που δέν τα γνωρίζουμε, και μās, τα δείχνει σαν φωτογραφία. "Εχει τη δύναμη να νοιώση το ώρατο, να το βάλη στη ψυχή του και να μās το μεταδώση. Δέν είναι στιχουργός ο ποιητής είναι δημιουργός. Μās δείχνει άγνωστους κόσμους, μās τους φωτίζει με τον προβολέα της ιδιοφυίας του, με την ποιητική του ψυχή. "Αλλά για να τον νοιώσουμε, για να δοῦμε τον κόσμο που μās δείχνει πρέπει να ὑψωθούμε και μείς σ' αυτόν, να τον παρακολουθήσουμε στη ψυχική του εργασία, να καλλιεργήσουμε άρεκά τη ψυχή μας για να τον φθάσουμε. "Αλλοῦακα δέν μās συγκινεί εξακολουθούμε να βλέπουμε το συνειδημένο κόσμο που ζούμε. Ποιητές είναι πολλοί, μὰ ἀληθινοί είναι λίγοι. Χρειάζεται ψυχή μεγάλη κι' ώρατα ο ποιητής. Κι' ο Φώσκολος την είχε ἀληθινά ποιητική, πανέμορφη.

Δυπόμαστε που δέ μπορούμε στο μικρό χώρο της «'Ανθολογίας» να δείξουμε στην 'Ελλάδα τον καθρέφτη αυτό της ψυχής του τις επιστολές του. Παραθέτουμε μονάχα, μια από τις ώραιότερες και συγκινητικώτερες απ' αυτές, στον ευγενικό του φίλο Κόντε Τζιόβιο, που δείχνεται η άπειρη στοργή του στη μάνα του και τα ευγενικά του αισθήματα και η πίκρα για το χαμό ενός μικρού άνεψιού του.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΙΝΩΤΟΣ

ΚΑΪ ΡΕΕ ΚΑΘΥΝΤΕ

«... Ζω με τον έαυτόν μου και ζητώ να ώρεληθω από το θείο δώρο να μπορώ ν' άκούω και να μιλώ, γράφοντας στους φίλους, που και γι' αυτούς.

«Όλες όχι, αλλά τις περισσότερες ώρες της ήμέρας θέλω να μένω μόνος και να μη μου φαίνεται πως είμαι...»

«... Αποφάσισα θετικά, όσο μπορεί να είναι η ανθρώπινη θέληση, να μη ξαναφορέσω κιά ούτε σπαθί, ούτε θώρακα. "Ενα παιδί της άδελφής μου, το μόνο άρσενικό στην οικογένειά μου, η μόνη παρηγορία, η αγαπημένη συντροφιά της μάνας μου, πέθανε δέκα χρόνων! Της

θύμιζε το παιδιά της και να την τώα τη δυστυχισμένη τη γριά μονάχη! Σε τι την ώφελήσε ποῦκαμε τόσα παιδιά; Τι άπολαύσε; είχε από την τόσο δαπανηρή μόρφωσι που μόῦωκε; Πω, την άτάμοιφα έχω, πουμαϊτώα 30 χρόνων; Σε τι την ώφελεί η ύπερηφάνεια κι' η σταθερότης της ψυχής μου, η άκαρπη φήμη των σπουδών μου, η μεγάλη μου γι' αυτήν λατρεία κι' η σκέψη της που νύχτα μέρα μοῦρχεται για τα δύστυχα γερατιά της; "Εγκαταλημμένη από τα παιδιά της, άναποῦσε το έγγονάκι της; Εκείνο κι' ευχαριστόταν τόσο για την έξυπνάδα και τη καλοσύνη που της έδειχνει! Είχε άνάγκη—η δυστυχισμένη—άπό ένα φιλόδοργο παιδί που να την παρηγορούσε γα το ξινήτεμα των παιδιών της, τόσο που οῦτε έτρωγε, οῦτε πρσευχόταν, οῦτε μιλούσε με τους άλλους, οῦτε έδωαινε από σπίτι, δίχω; νάχη κοντά το έγγονάκι της. Κοιμό αν στην κάμαρά της και για 3 α μήνα και περισσότερο, κούρκατο το γεροντικό τη καρδιά, άρρυπώνοντας στο κρεβάτι του για να το γλυτώση από την άρρώστειά που μās; το πήρε για πάντα. Είχε ο πέμπτος χρόνος που είδε η μάνα μου στο σπίτι της. "Εχασ' έτσι όλη την ύγεα που η φύτη κι ο Θεός έδωαικν στην καλή και συμπονετική αυτή καρδιά, που μ' όλο που έχουε πάντα δάκρυα πικρά, δέν τόλμησε ποτέ να παραπονε' η για τις θελήσεις του Θεού.

Σα. λυπό έσως, κόντε, με το νεο μου πόρος, μὰ δυστυχώς παρ' όλο το στωϊκισμό μας, νοιώθουμε πάτα την άνάγκη να μās λυπηθών εκείνοι που δέν ελαμύρουν την συμπονία του. "Εγραφα το γράμμα μου αυτό, σαν έλαδα το δικό σας, γεμάτο συμπάθεια, θερμή πατριωτική άγάπη και αιοθήματα. Το πῶγμα αυτό έχαμε να ξεπάτη η πίκρα πουχα μέσα μου, που ήμουν άποφασισμένος να μη τη μεταδώω σ' άλλους. Τα λόγια σας διαβίστηκαν από τα μάτια μου που από δό μέρες συγκρατούσαν με το ζόρι τα δάκρυα. "Ο Μόντι ήταν μπας και με είδε να ξεσπώ σ' άτέλειωτο κλάμμα... Μπορούσε να με παρηγορήσει, μὰ δέν μπορούσε να ένοήρη πώς διαβάζοντας τόγραμμα ενός πατέρα λυπημένου κι' έγκαταλελειμμένου, σκεφτόμουν τη λύπη της μάνας μου, χήρας κι' έρημης.

"Ο Μόντι κείνη τη στιγμή μου έφερε τις διασώσεις της ώραϊότητας εκδόσεως του ποιήματός του... Μὰ ποιά παρηγορία, τί έλπίδες, ποιά γλυκειά και πονετική φιλοσοφία, θα μπορούσε να μου δώση, αφού είχε τη ψυχή μεθυσμένη από την τωρινή του ευτυχία; Σώπασα λοιπόν και λυπόμουν και λυπόμυχιώ; το άθελήτο εκείνο κλάμμα μου διατόρξε την πνευματική χαρά του. "Εσως μάλιστα να έφυγε μετανιωμένος πώς με την χαρά του πρόσβαλε τη δυστυχία μου, γιατί γενήθηκε κι' άνατράφηκε με ευγενικά αισθήματα. Δέν ήξερε πώς σκεφτόμουν τη μάνα μου. "Αχ! αν καμιά φορά κλαίω, δέν κλαίω για τον έαυτόν μου. Σηκώνω τα μάτια στον ούρανό, μὰ για να προσευχηθώ και να νοιώσω στη

ψυχὴ μου πῶς δὲν πρέπει οὔτε νὰ γοηθῶ οὔτε νὰ παραινεθῶ. Ὁ Θεὸς μόνον μπορεῖ νὰ ἰδῇ πῶς ὅλες οἱ ἀγωνίαι τῶν σπλάχνων μου καὶ οἱ ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι τῆς καρδίας μου, εἶναι ὅλες γιὰ τοὺς ἄλλους. Ὅσο γιὰ μένα, γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ τὶς θύελλες τῆς ζωῆς, εὐχαριστῶ τὴ φύσιν καὶ τὸ Θεὸν ποὺ μ' ἔκαμαν τότε ἐν αὐτῷ, ποὺ νὰ θεώω κάθε πᾶμα ἀνθρώπινο ὡς ἀναγκαῖο καὶ διαδρατιζόν, καὶ νὰ τὰ ὑποφέρω καρτερικᾶ. Ἀλλὰ ν' ἀφήσω τὴ μάνα μου; Νὰ τὴν ἀφήσω γιὰ ν' ἀφεθῇ σ' ἑνὴν τύχην; Σὲ ποῖο δρόμον μὲ ὁδηγεῖ τὸ βλέπω· μὰ δὲ ξέρω ποῦ εἰ τῶν ἐλπίδων μου, ἐλπίδες καὶ οἱ μελλούμενες μέρες θὰ τελειώσουν. Μοῦ γράφατε σὺ προηγουμένον γράμμα· νὰ ὑποφέρω τὴν τύχην σὰν ἄνδρας δυνατὸς καὶ φιλόσοφος. Μὰ ἐγώ, τὸ ἐμολογῶ ὅπως νὰ κοιμηθῶ, δὲν νιώθω δύναμιν καὶ σοφίαν ἀρκετή, παρ' ἀφ' οὗμαι μόνον στὴν τύχην δίδω παραίτητον. Νὰ τὴν ἀκολουθῶ ὥπως γιὰ νὰ τὴν ὁδηγῶ, ἐνῶ θὰ πρὸς νὰ μὲ ὁδηγεῖ αὐτή, δὲν εἶναι πᾶμα ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Τὶ ἄλλο ἔχουμε διὰ μας παρὰ τὸ παρόν; Τὶ μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ποτὲ ἡ μάνα μου γιὰ τὸ μέλλον, ἂν τώρα μὲ χάνει, τώρα ποὺ πλησιάζει νὰ κατεβῇ σ' ἕνα τάφος; Κι' ἂν τὴν ἀφήσω, τότες σ' ἑνὴν φτωχείᾳ μάνα ἀχ! δὲν μένει ἕως ποῦ νὰ τὴν προσέχῃ, σὺ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, ἕνας ποὺ νὰ μοιράζεται τὸ ψωμὶ τῆς, πάντοτε σὺ τραπέζι τῆς. Ὁχι! Δὲν θὰ γυρίσω σὺ στρατιωτικὸν ἔγκαν ἀλείποντάς τὴν. Ὁ ἀφ' ἧς τὸ μέλλον στὴ θέλᾳ π' ὅσοι καὶ στὴ γῆνιν τύχην. Μὰ σήμερον δὲν μπορῶ νὰ παραγνωρίσω κείνον, ποὺ ἡ πεῖρα ἀπὸ τὰ περασμένα, ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἀγάπη μοῦ ζητοῦν νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν, δίδω τὴν τ' ψὴν πῶς φάνηκα τυφλὸς, φιλόδοξος καὶ σκληρὸς. Εἴν' ἀλήθεια πῶς ζῶ μακριὰ ἀπὸ τὴν μάνα μου. ἔχει ὅμως διαφορὰ ἡ ξενιτειὰ ἐκείνου ποὺ μπορεῖ σὲ 24 ὥρες νὰ γράψῃ καὶ νὰ δῇ τὴν οἰκογένειάν του, κείνου ποὺ μένει διαρκῶς σὲ μιὰ πόλιν, ποὺ δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον, ἀπὸ τὸ ξενιτεμὸ ἐκείνου ποὺ δὲ ξέρει ποτὲ ποῦ θὰ βῇ τὴν ἄλλην μέρα καὶ βλέπει τὸν ἐκπύον του παντοειδῆ σκλάβον τῆς ἀνθρώπινης τύχης καὶ τῆς δεσποτικῆς θέλησιν τῶν ἀνθρώπων. Στεῖς ποὺ εἶσθε πατέρες, θὰ νιώσετε νὰ δυναμώσῃ ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ λύπη, πόσο πῶς πολὺ, ὅσο ἡ ἀδυστάστῃς καὶ ἡ ξενιτεὶς αὐτὰ συνταί . . .

Εἶσα δυὸ φορὲς τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ἰούλιο, μὰ δὲν ἀνέστην τὸν ἐκπύον μου, δυνατὸ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀνγγέλω πῶς ἡ οἰκογένειά μας ξανάσταξε, κλαίοντες, ἄλλον ἕνα τάφον! Χθὲς τὸ βράδυ μὲ φίλησε χαμηγελώντας καὶ κοινώντας τὸ χέρι μου μὲ τὴν εὐθυμὴν ξεγνασιά τῆς νιότης. Καὶ τὰ σωθικά μου σάλεψαν.

. . . Ἡ μάνα μου καὶ ἡ ἀδελφή μου, ποὺ βάζουν ὅς τις ἐλπίδες τοὺς πάντοτε σὺ βωμὸ καὶ κάθον ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Θεοῦ, θὰ βροῦν στὴ θρησκευτικὴν αὐτὴν οὐκείαν τοῦ βιβλίου ποὺ μοῦστελες, λίγο βάλσαμο καὶ θὰ εἰ, διαβάσουν ἡ ἀμείνᾳ σὺς προσευχὰς τοὺς. Κι' ἂν ὁ Θεὸς

ἀκούει τὴ φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, μὲ πρὸ ἀγάπην ἀκόμη θ' ἀκούσῃ τὴ φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ θὰ δεχθῇ τὸ λιβάνι ἀπὸ τὰ ἐντὶ αὐτὰ θύματα· γιὰ τὴν θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τοὺς σ.ε.α.γ.μ.οὺς τοὺς . . .

Μιλῶν 20—21 Μαρτίου 1899.

Ὁδὸς Φωσκόλου

ΦΩΣΚΟΛΙΑΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οἱ Φωσκολιανὲς γιορτὲς ἀναβλήθησαν γιὰ τὸ Νοέμβριον καὶ ἴσως ν' ἀναβληθῶν καὶ πάλιν. Ἀπὸ ἦσαν ἀιρετικὸν γιὰ αὐτὸ ὡς τώρα οὔτ' ἔχει γίνῃ οὔτε ἔχει κανονισθῇ τίποτε. Ἡ προτομὴ θ' ἀργίση ἀκόμη νὰ ῥοθῇ ἀπὸ τὸ Πιρίσι. Ὡστόσο στὴ βουλή ὑπεβλήθη ἡ ἐπίσημος δικαιολογητικὴ ἐκθεσις γιὰ τὶς γιορτὲς. Πινηκώτατα συνταγμένη δημοσιεύθη ἀπὸ τὴ Κυριακὴ τοῦ Ἐλευθέρου Βήματος. — Ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριὰ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐργῶν διαρκῶς ἀραιώνει. Παραίτουται ὅλοένα καὶ ἄλλα μέλη, ὅπως ὁ κ. Γ. Διονυσίου ποὺ μὲ τὴν λιπὴν τὸν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν καὶ τὸ ζῶντο τοῦ ἐνδιαφέροντος ἦσαν χρησιμώτατος. Ἀλλὰ μέλη ὅπως ὁ κ. Ν. Καποκέφαλος, Ἰωάν. Βουλκίος καὶ Δ. Κούμανης, λόγῳ τῶν πολλῶν τοὺς ἀσχολιῶν ἡ δὲν προσέρχονται καθόλου ἡ πηγαίνουσαν πολὺ ἀραιά. Μὲ τὸ θάνατον τοῦ ἐπὶλεκτοῦ μέλου τῆς καὶ στενοῦ συγγενῆ τοῦ Φωσκόλου Δ. Σωμερτίτη, ἡ ἐπιτροπὴ ἀραιώνει ἀκόμη περισσότερον.

Νομίζομε πῶς θὰ πρὸς λοιπὸν νὰ συμπληρωθῇ καὶ μάλιστα ἀπὸ συγγενεῖς τοῦ ποιητῆ σὰν τοὺς κ. κ. Δημ. Φραγκόπουλον καὶ Ἐρμάνο Λούντζη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσουμε πῶς πρέπει ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἐργασθῇ πλὴν, παραβλέποντας τὰ δημοιοργούμενα γιὰ προσωπικοὺς λόγους μικροζητήματα ποὺ βλάπουν πολὺ τὸ ἔργον τῆς καὶ κανονίζοντας πολλὰ ἑλ'α σοβαρά.

Ἡ κ. Μαρίττα Μινώτον, μέλος τοῦ προεδρείου ὑκέτολε στὴν ἐπιτροπὴ μακροσκελὲς ὑπόμνημα ποὺ ἐκθίνει πρὸς ἀπόψεις τῆς. Τὶς παραθέτομε ἐδῶ περιόπτικως. 1) Νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα τῶν προσκλήσεων. Ἐπειδὴ οἱ γιορτὲς δὲν πρέπει νὰ ἔχουν στενὸ τοπικὸ χαρακτῆρα ἀλλὰ γενικώτερον καὶ πνευματικόν, νὰ προσκληθῶν σ' αὐτὰς ἀντιπροσώποι τῆς Ἑπτανήσου, τῶν Δήμων Βενετίας καὶ Φλωρεντίας, τοῦ Πα-

νεπιστημίον τῆς Παβίας πού ἦταν καθηγητὴς ὁ Φώσκολος, καὶ τοῦ Λονδίνου πού ἴδσον ἐδράσε' οἱ διασημότεροι Ἰτα-
λοι Φωσκολιστὲς πού ἀφίερωσαν τὴ ζωὴ τους ὅλη στὴ σπου-
δὴ τῶν ἔργων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ποιητῆ, καὶ οἱ Ἕλληνες
ποιητὲς Παλαμᾶς, Δροσίνης κ. λ. 2) Νὰ περιορισθῇ ἡ ἐπι-
τροπὴ στὴν ἐπιδιόρθωση τοῦ Μουσείου Ζακύνθου, χωρὶς νὰ
ἐκδώσῃ κι' ὅλας καλλιτεχνικὸν ὁδηγό, πού εἶναι τελείως ἄ-
σχετος μὲ τὴ Φωσκολιανὴ ἀναμνηστικὴς γιορτῆς. Θὰ στοιχίσῃ
ἀρκετὰ μεγάλο ποσὸ ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κι' ἀργότερα.
Ἀντὶ δὲ αὐτοῦ νὰ ἐκδοθῇ Φωσκολιανὸ Λεύκωμα, ἀπαραίτητο
γιὰ τὴς γιορτῆς γιατί θὰ κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον γύρω σ' αὐτὲς καὶ
στὸν ποιητὴ. Γιὰ τὴ Ζακύνθο πού τὴν ὕμνησε καὶ τὴν ἐλάτρευσε
εἶναι ὑποχρέωση ἱερή. 3ον) Νὰ προσκληθῇ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁ
εἰδικώτατος Δημ. Μάργαρης τῆς Ἑθν. Βιβλιοθήκης γιὰ νὰ
καταγράψῃ, ταξινομήσῃ καὶ μεταφέρῃ τὴν πολυτιμὴ βιβλιοθήκη
τοῦ ἀείμνηστου Δε-Βιάζη, πού βρίσκεται πάντα σ' ἐλεεινὴ κα-
τάσταση ἀνάμεσα σὲ σκόνη, σκόρους καὶ ποντικούς, σῶζοντάς
τῆς ἔτσι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ἀπὸ ζῶα, ἀνθρώπους κι' ἀσπον-
δους φίλους καὶ πλουτίζοντας τὴ Φωσκολιανή—ὅπως λέει ἡ δια-
θήκη τοῦ δωρητοῦ — πού θὰ συγκεντρώσῃ τὴ γενικὴ προσοχὴ
στὶς γιορτῆς. 4ον) Ν' ἀποστέλλονται ταχυκὰ τὰ πρακτικὰ τῶν
συνεδριάσεων τῆς ἐπιτροπῆ. στὰ μέλη τῶν Ἀθηνῶν πού δὲν ἔ-
χουν ἰδέα τὸ πῶς θὰ γίνουν οἱ γιορτῆς, γιὰ νὰ μάθουν τὴς ἀντι-
λήψεις καὶ ἀποφάσεις τῆς. Νὰ παρικληθοῦν δὲ νὰ ἐκθέσουν
κι' αὐτοὶ ἀπὸ κοινοῦ τὴς διχῆς τους ἀπόψεις.

Ἡ Ἰόνιος Ἀνθολογία φρονεῖ μάλιστα πῶς ἡ Σεβαστὴ
Κυβέρνησι πρέπει νὰ διορίσῃ τὸ ταχύτερο κεντρικὴ ἐπιτροπὴ
στὴν Ἀθήνα πού σὲ στενὴ συνεννόησιν μὲ τὴν τοπικὴ τῆς Ζα-
κύνθου, νὰ φροντίσῃ ἀποτελεσματικότερα γιὰ κάθε σοβαρὸ ζή-
τημα, σὰν τὰ πάρα πάνον πού ἐκθέσαμε.

Ἡ Ἰόνιος Ἀνθολογία πενθεῖ τὸν θάνατον τοῦ ἐκλεχτοῦ
συνεργάτου τῆς ἐπιφανοῦς Ζακύνθινου νομομαθοῦς Δ. Σωμε-
ρίτη. Τὸ τελευταῖον τὸν ἔργο: Δύο ἐπίσημοι γυναικες, γραμμέ-
νο ἐπίτηδες γιὰ τὴν Ἰον. Ἀνθολογία δημοσιεύουμε στὸ προσεχές.

Τύποις «Αὐγῆς» Ν. Κοντόρω (ἔδρ. Φωκίλου)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ—Ἐλάβαμε καὶ συσταίνουμε:

Ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας. Ἀκούραστος δουλευτῆς
τῆς μελέτης ὁ ἔκα ημαϊκός μας κ. Καμπούρογλους ἐξέδωκε
τελευταῖα τὸ πολύτιμο αὐτὸ ἱστορικὸ ἔργο.

Πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, - Τίμιοι καὶ ἄτιμοι - Τυχεροὶ
καὶ ἄτυχοι, ἡ περιφημὴ κοινωνία τῆς τριλογίας τοῦ Γρ. Ξενο-
πούλου.

Γαλάζια μεσημέρια, Τραγούδια τῆς μοναξιάς, Mes im-
pressions sur Provence, Σωτ. Σκίπη. Τὰ δύο πρῶτα, ποιητι-
κὲς συλλογές, τὸ τελευταῖον διάλεξι πού συγκρίνει τὴν Προ-
βηγγία μὲ τὴν Ἑλλάδα, ποιητικώτατη. Ὁ συγγραφεὺς τιμή-
θηκε τελευταῖα ἀπὸ τὴ Γαλ. Κυβέρνηση μὲ τὸ παράσημο τῆς
Λεγεῶνος τῆς τιμῆς

Ἐκλογὴ ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Μωρεᾶς, Τέλλου Ἀγρα
μὲ πρόλογο τοῦ μεταφραστῆ. Δουλεῖα εὐσυνείδητη πού ἀξίζει
νὰ τὸν συγχαροῦμε.

Οἱ Σαρακαταναῖοι (Ἡ Ἑλ. λαϊκὴ τέχνη). Ἀγγ. Χα-
τζημ. χάλη. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι ἀξιοθαύμαστη καὶ μοναδικὴ
εἰς τὸ εἶδος τῆς.

Μιά ζωὴ γιὰ τὸν Ἑλληνισμό. (Ἀμβ. Φιερ. Διδότος).
Δημ. Μάργαρη. Περιορισμένη μελέτη πού πρωτοδημοσι-
εῦνκε σὶν ἡμερολ. τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἱστορία τῆς ιδρύσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, τό-
μος Β'. Δημ. Ζωγράφου. Ἐργασία σοβαρώτατη.

Κίτρινες φλόγες, ποιητικὴ συλλογὴ μὲ πνοὴ πρωτοτυπί-
ας τῆς Μυρτιώτισσας μὲ πρόλογο τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ.

Ἡ ἀρρώστεια τῆς Ἰβας. Διήγημα βραβευμένο σὶν δια-
γωνισμό τοῦ Ζηκάκη, τοῦ κ. Βελ. Φρέρη πού ἐξελίσσεται
λαμπρά. Τὸ βλέπουμε κι' ἀπὸ τὴς προλεταρικῆς τῶν ἱστορίες.

Στὴ χώρα τῶν Ἐλάτων, Σοφ. Ἀμαριώτου. Ταξι-
διωικὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ Μακεδονία καὶ Εὐρώπη.

Ἀστικὴ καὶ προλεταρικὴ ἠθικὴ, Ἰωσήφ Boyer παιδα-
γωγοῦ. Μετάφραση καλὴ μὲ εἰσαγωγὴ τοῦ δῶρου Γιώτη,

Διακήρυξις τῆς διοικητ. ἐπιτρ. τοῦ Ἐκπδ. Ὁμίλου.
Ἡ συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ γνωστοῦς συγγραφεῖς - Γληνὸ,
Γαλ. Καζατζίκη κ.λ., ἀναπτύσσει τὸ σκεπὸς του.

Ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν κατακτητῶν. Ὑπόμνημα ὁμο-
σπονδίας Τ. Τ. Τ.

Ἡμερολόγιον Θεσσαλονίκης τοῦ 1927, Μερόπης Τσι-
μῶν (Π. Βασιλικοῦ). Κομποτυπωμένο, χρυσόδετο, καὶ
πλούσιο σὲ ὕλη,

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1839

ΕΔΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Basildon House,
Moorgate E. C. 2

Γενικὴ Διεύθ. Ἑλλάδος
= ΑΘΗΝΑΙ =

Κεφάλαιον ἐγκριμένον	L 1.000.000	ἤτοι Δρ.	375.000.000
» κατὰ βεβλημένον	600.000	» »	225.000.000
» ἀποθεγατικόν	235.000	» »	88.000.000
Σύνολον ἐνεργητικοῦ	» 5.663.445	» »	2.123.000.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀμαρούσιον, Ἄργος, Ἀργαστόλιον, Βόλος, Δράμα, Ζέφυρος, Ἡράκλειον, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, Καλάμα, Κάστρον (Λήμνου), Κέρκυρα, Λαγκάδια, Λεβιδιον, Μυτιλήνη, Νάουσα, Ναύπλιον, Ξάνθη, Πάτρα, Πειραιεύς, Σπάρτη, Σκάλα (Λακεδαιμόνος), Τρίπολις, Χανιά, Χίος.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΑΕΛΞΑΝΔΡΕΙΑ

Assiut, Benha, Beni—Suef, Fayoum, Kafr—el—Zayat, Mansourah, Mehalla, Kebir, Minieh, Tintah, Zifta.

ΕΝ ΚΥΠΡΩ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Λεμεσός, Λάναρξ.

ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ Γαλατά, Σαμπούλ,

Πλήρες δίκτυον ανταποκριτῶν καθ' ἑλκν τὴν Ἑλλάδα

ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΑΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ